

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΥΛΛΟ - ΧΡΟΝΟΣ Α.΄ 15 ΜΑΪΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 3-4

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑ-ΓΙΩΡΓΑΚΗ
ΤΟΝΙΟ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
RAOUL HAUTIER
ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ
L. ANDREIEFF
ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΑΤΖΑΝΔΡΕΑΣ
Μ.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ
ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΧΡΟΝΟΣ Α. - ΑΡΙΘ. 3-4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: (Μεγάλου Αλεξάνδρου 115 Δράμα)

(Ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση)

ΣΥΝΑΡΟΜΕΣ	ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΕΞΑΜΗΝΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΑΙΓΥΠΤΟ	ΑΜΕΡΙΚΗ
		Δρ. 50	Γ. Δ. 80	Δολ. 5
		» 30	»	» 2,50

Για τις άλλες χώρες του εξωτερικού Χρονιάτικη Φρ. Γ. 50. Έξαμηνη 30.

NEE RYTHMOE

Revue littéraire de la Quinzaine

15 Mai 1926-No 3-4

COSTAS DRACOPoulos

Rue Meg. Alexandrou-Drama

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΥΛΛΟ ΑΡΙΘ. 3-4
15 ΜΑΪΟΥ 1926

Προσφορά
στο Ε.Π.Α.
"Αγρίτης" Π. Χα-
τζηγιάννη

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΜΠΑΛΑΝΤΑ

"Όταν η καρδιά υποφέρει
έγκολο νά τη βρεί το μαχαίρι"
ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Μαρί 27
1991

Διώνει ή χαρά πανέμορφη τής θλίψης τήν ασκήμια
στης Παναγιάς τὸ χώριον πανηγύρι
σι' αλώνια τάποθέρισια, σὰν σὲ χλωμά κιλίμια
οἱ γλεντοκόποι ἀπλώνονται ὄλο γῦροι.
Βαροῦνε τὰ λαλούμενα κι' ἀντιλαλάει ὁ κόμπος
τὸν καλαματιαῖο οἱ λεβέντες σέρνουν
Ἄναραγίδες κορασιὲς σοῦ φέρνουν ἕνα θάμπος
μὲ τὰ κυπαρισσόκορμα ποῦ γέρνουν.
Χιόνια καὶ φούλια εἶναι οἱ λαιμοὶ κι' οἱ νιοὶ σ' ἐκείνους σκλάβοι
κόκκινο ὄχιμο βύσσινο τὸ χεῖλο
σπιθόβολη ἢ ματιὰ σκορπᾶ, σταβρώνεται κι' ἀνάβει
τὸ μίγουλο: χνοι δᾶτο, ἀφρᾶ το μῆλο.
"Ολοὶ χορέβουν καὶ γλεντοῦν στης Παναγιάς τὴ σκόλη
μὰ ἕνας λεβέντης κἀθεται στήν ἄκρη
Θρυσσομανοῦν μέσ' στης καρδιάς, οἱ πόθοι, τὸ περβόλι
καὶ τρέμει σι' ἀκροβλέφαρο ἕνα δάκρι.
Μιὰ Μοῖρου τοῦ φαρμάκωσε τὰ ζηλεμένα νιάτα
κι' ὁ χαλασιῆς ὁ Πόλεμος σακάτη
ἔριξε τὸν ὁμορφονιὸ κατσεμεις σιτὴ στράτα
σὰ μπαλγνιο στης ζωῆς τὸ μονοπάτι.
— Σακάτη τί κι' ἂν ἦσουνα πρὶν σιτὸ χορὸ ξεφτέρει
ἢ κοπελιὰς δὲ στρέφουν πιά σὲ σένα
ὦ! καλονιὲ μου πήγαινε, σύρε σ' ἄλλο σεφέρι
νά μὴ σοῦ ἀγγίξει ἢ ὁμορφιά τὰ φρένα.
Χορέβουν κι' ἀπ' τῶν φουστάνιδων τὰ μεταξένια φρέλια
σὰ φτεροθρό; ξεχύνεται καὶ πάει
μέσ' στοῦ σακάτη τὴν καρδιά, καὶ σὰ ἀτσάλνια ἀγκύλια
αἷμα τὴν κάνει νὰ σταζοβολάει.

Στῆς Παναγιά; γλεντοκοποῦν ὄλοι τὸ πανηγύρι
μὰ σπαρταρᾶ πλῶ ἀπ' τὸ φράχτη πέτρα
μ' ἕνα μαχαίρι στήν καρδιά-ν- ὁ νιὸς κι' ἔχει ξεγέρει
σιτὸ θάνατο, μέσ' στης χαρᾶς τὴ μέρα.

ΜΟΣΧΟΝΗΣΙ

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

XXVI

Τι γαλάζια, τι καθαρή πού είναι η νύχτα!

Ἡ γαλήνη ἔχει ἀπλώσει τὴν εὐλογία τῆς κάτω ἀπ' τ' ἄστρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι δροσερὴ καὶ γλυκεῖα. Σηκώνουμι στὰ νύχια τῶν ποδιῶν μου κι' ἀναπνέω μ' ὄλο μου τὸ στήθος τὸν ἀέρα. Τὶ ὑπέροχες, τὶ ὑπέροχες στιγμὲς! Ἐνας πόθος ἄγνωρος μὲ φλογίζει, μὲ κάνει νὰ θέλω κίτι, μὰ τί; δὲν ξέρω, κάτι ποὺ ξεφεύγει ἀπ' τὴ γῆ, κάτι ποὺ σταλάζει ἀπ' τὸν οὐρανὸ, ἕνα φιλὶ στὸ γαλανὸ ἄπειρο, ἕνα φῶς, ἕνα τραγοῦδι, μιὰ φωνή! Μὰ ὄχι τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ξέρω κάτι ποὺ δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου. "Ἀχ! εἶναι τόσο μεγάλος ὁ πόθος! Κανεῖς; δὲν ξέρεῖ τί μπορεῖ νάναί. Τὶ στιγμὲς γόνιμες σ' ὄνειράτα καὶ σὲ γλυκοφαντασίαις! "Ἀχ! θεὲ μου νάταν αἰώνια αὐτὴ ἡ στιγμή, κι' ὡς ἔλυνε ἡ ψυχὴ μου κι' ὡς πιγιώτανε μέσ' στὴ γλυκεῖα μέθη! Κοιτάω τ' ἄστρα καὶ σκέφθουμαι: Εἶναι κι' ἐκεῖ ψυχές; "Ἀχ! νὰ μπορούσα νὰ γνώριζα ὄλο τὸν κόσμον! Νὰ μπορούσα νὰ τὸν ἀγκάλιαζα μέσα στὰ μπράτσα μου, νὰ τὸν γέμιζα μὲ τὸ εἶναι μου νὰ τὸν ἐπιγὰ μέσ' στὸ ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης μου! Τὰ μάτια μου γεμίζουν δάκρυα. Κοιτάω πρὸς τὸ πέλαγος. Τὸ φεγγάρι ποὺ βγαίνει αὐτὴ τὴ στιγμή μοιάζει νὰ ἕνα γιγάντιο πορτοκάλι στημένο στὴν ἐπιφάνεια τῶν γαλάζιων νερῶν.

Μιὰ δλόχρυση φωτεινὴ ζώνη γίνεται ἡ θάλασσα σὰν νὰ γιορτάζει τοῦ, γάμου τῆς. Μιὰ τέτια ἀκριβῶς ζώνη φοροῦσε κι' ἡ ποιγκήπισσα τῶν νησιῶν τὴ νύχτα τῶν γάμων τῆς. Τότε ἀκόμα αὐτὴ εἶαν δεκαπέντε χρονῶ κορίτσι, ὁμορφὴ σὰν ὄνειρο καὶ γλυκεῖα σὰν τὴν ἀνοιξή.

Ἀγαποῦσε ἕνα ναυτόπουλο εἴκοσι χρονῶ μὲ μαῦρα μάτια καὶ ζγουρὰ μαλλιά. Δυὸ χρόνια τὸν περίμενε καὶ μιὰ μέρα πῆρε εἶδηση νὰ τοιμαστῆ γιατί θὰ ὄρχόταν νὰ τὴν πάρει. Ἀμέσως στολιστήκε, φόρεσε τὴ χρυσὴ τῆς ζώνη ἔβινε σμαράγδια στὰ μαλλιά καὶ μαργαριτάρια στὸ στήθος, ἔβαψε τὰ χεῖλια τῆς κόκκινα, μύρωσε τὸ κορμὶ τῆς καὶ περίμενε. Ὅλη τὴ νύχτα περίμενε μὰ τοῦ κάκου. Εἶτανε μαύρη ἡ νύχτα τῶν γάμων τῆς. Τὴν ἄλλη μέρα μαθεύτηκε τὸ κακό. Τὸν ὁμορφὸ τὸ ναυτὴ τὸν ἀρπάξανε οἱ τρικυμιεῖς καὶ τὸν πλανέβουνε στὰ πέλαγα. Ἡ κακόμοιρη ἡ ποιγκήποπούλα μίλις τὸ ἔμαθε ἔγινε ἕνα ψάρι καὶ τρέχει ἀπὸ τότε στὰ πέλαγα νὰ τὸν βρεῖ. Χρόνια γυρνάει μέσ' στίς θάλασσες καὶ βγαίνωντας τὴ νύχτα μέσ' ἀπ' τὸ δέσμα τῆς ἡ χρυσὴ νυφοῦλα σταματᾷ τὰ καράβια καὶ ρωτᾷ: «Εἶναι ἐδῶ ὁ καλὸς μου;» μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν βρεῖ, ἀλοῖμονό τῆς, γιατί τὸν κατάπιε ἡ θάλασσα ἡ μαύρη.

Ἡ φτωγὴ ἡ ποιγκήποπούλα!

Κι' ἂν ὄρχόταν στὸ καράβι μας;

"Ἀχ! ναί, ἔλατε ἀπάνω, ἔλατε! Χρόνια τώρα σᾶς περιμένω. Καλὴ μου, ἀγαπημένη μου φτωγὴ ποιγκήπισσα, ἔλα, θέλω νὰ λύσω τὴ χρυ-

σὴ ζώη ἀπ' τὴ μέση σου καὶ νὰ κάνουμε τοῦ; γάμους μας. Πόσο εἶσαι χλωμή! Κρυώνεις; Ἀφίσε νὰ σὲ ζεστάνω στὴν ἀγκαλιὰ μου! Πόσο πρέπει νὰ κρυώνεις! Τὸ κορμὶ σου τρέμει κι' ἀνατριχιάζει στὴν κάθε γκίξη μου. Μὰ ὄχι τὰ χεῖλια σου καῖνε ἀπ' τὸν πυρετό. "Ἀφισέ μου νὰ τὰ φιλήσω ἀκόμα! Μὴ γιατί κλείνεις τὰ ὄμορφα μάτια σου ὅταν σὲ φιλῶ; "Ἀχ! πόσο ὄμορφο εἶναι αὐτό! Θέλω νὰ φιλήσω καὶ τὰ μάτια σου, τὰ μαλλιά σου, τὸ λαιμό σου, τὸ κορμὶ σου ὄλο! "Ἀχ ἀπόψε εἶμα πύρινο τρέχει στίς φλέβες μου! Νιώθεις τὸν πυρετό τοῦ κορμιού μου; Ἐλα ἀκούμπησε τὸ γόνατό σου στὸ γόνα μου, βᾶνε τὸ μάγουλό σου στὸ στήθος μου ἔ . . . νιώθεις; νιώθεις; Μὴ γιατί δὲν μ' ἀρίνεις; νὰ λύσω τὴ ζώνη σου. Τί; Δὲν εἶναι ὁμορφὸ τὸ κορμὶ σου; δὲν γέμισε ἀκόμα; Μὰ ὄχι, ὄχι, καλὴ μου, εἶναι λευκὸ τὰ παθεμένο καὶ καίει σὰν φωτιά. Θεὲ μου, πῶς μοῦ καίει τὰ χεῖλια! Μὰ γιατί χλωμαίσεις; τὰ νεφρὰ σου γιατί ἀνατριχιάζουν; τὰ γόνατά σου γιατί λυγᾶνε; "Ἀχ, γιατί γέρνεις τὸ ξινθὸ σου κεφάλι στὸν ὄμο μου; γιατί μοῦ φιλᾷς τὸ λαιμό; Τὰ μάτια σου κλείνουνε. Ἐλα κάτω ἀπ' τὴν τέντα. Θέλεις; Κανεῖς; δὲν θὰ μῆς δεῖ ἐκεῖ. Ὁ γαλαξίης θὰ νὰ τὸ στεφάνι τοῦ γάμου μας καὶ τὸ μουρμουρητό τῆς θάλασσας τὰ γλυκὰ γαμήλια τραγοῦδια. Ναί, βγάνε τὸν πέπλο σου. Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ καὶ κανεῖς δὲ θὰ δεῖ τὰ κείνα τοῦ στήθους σου, Ἀγκάλιασέ μου τὸ λαιμό μὲ τὰ μπράτσα σου κι' ἀφισέ με ν' ἀγκάλιασω τὴ μέση σου. Τώρα κλείσε τὰ μάτια γιὰ νὰ σὲ φέρω μέσ' ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ἡδονῆς στὴ χώρα τῶν ὄνειρων τῆς; γλυκειᾶς αἰώνιας ἀγάπης. "Ἀχ! τὶ γλυκεῖα πού εἶσαι γυναικοῦλα μου! Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!

Τὸ καράβι γέρονε ἀπότομα, Στριβὸ ἀμέσως τὸ τιμόνι. Θεὲ μου εἶμα ἀποκοιμηθεῖ! Ἀλήθεια τί φλογεῖα ὄνειρα φέρουν ἡ ἀνοιξιατικὴς ὕψες!

Τὸ εἶναι μου εἶναι ἀκόμα ἐπαναστατημένο. Ἀνάβω τὴν πίπα μου καὶ προσπαθῶ νὰ ἡσυχάσω, δὲν ξέρω ὅμως τί μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω ὡς καὶ στὴν πιὸ λεπτὴ ἴα τοῦ κορμιού μου. Ἀξαφνα κάτι βήματα ἀκούγονται στὴν κουπαστή. Εἶναι ἡ Μαρία ποὺ ἔρχεται ὦ; ἔμένα.

— Σὺ, λοιπὸν, φυλᾷς ἐδῶ; λέει σιγὰ.

— Ναί! καὶ σκέφτουμαι πῶς αὐτὸ δὲ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρεις ἀπὸ νωρὴς.

— Τόσο τὸ καλύτριο, θὰ μοῦ διηγηθεῖς ἐκείνη τὴν ἱστορίαν ποὺ ἔλεγες προχθὲς.

— Ἱστορία; Σχορέστεμε, μὰ δὲν ξέρω καμμιά ἱστορίαν,

— Πῶς; σὺ ὁ ἴδιος δὲ μοῦ πες πῶς ξέρεις μιὰ καλὴ ἱστορίαν νὰ μοῦ πεῖς;

— Ναί, τὸ πᾶ ἔτσι, γιὰ νὰ πῶ κάτι.

— Καὶ τώρα δὲ θέλεις νὰ πεῖς τίποτα;

"Ἐτσι ποὺ μιλοῦσε πλησίασε πολὺ κοντὰ μου, καὶ τὴν τελευταία μάλιστα φορὰ χαμογέλασε. Τὴν ἀρπάξα μὲ βία στὴν ἀγκαλιὰ μου, τῆς ἀναποδογύρισα τὸ κεφάλι στὸ μπράτσο μου καὶ τὴ φιλήσα. Παρέλυσε. Τῆς ἔσκουμποσα τὸ στηθόδεσμο καὶ τὸ φεγγάρι χάιδεψε τὸ

μυστικό του στήθους της. Δεν είχε τίποτα, μα σφιγγότανε περισσότερο άπάνω μου. Άξαφνα έξωσε τα μπράτσα της στο λαιμό και με φιλούσε στο στόμα, θεέ μου πώς με φιλούσε!

—Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, έλεγε και μου έσφιγγε το λαιμό, έπειτα έδωσε μια κι έφυγε κάτω στις κοκέτες. Άδύνατο να την κρατήσω Έκανε σαν τρελλή.

Πώς μου πονάει το κεφάλι όμως! Το στήθος μου καίει απ' τον πυρετό. Πρέπει να σηκώσω τ' άλλο νούμερο για τη βάρδια στο τιμόνι και να πάω να ήσυχάσω.

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

ΤΟΝΙΟ

ΕΝΩ ΒΡΕΧΕΙ

III

Σήμερα απ' το πρωί ήμουν αναγκασμένος να μένω κλεισμένος ανάμεσα στους τέσσαρες τοίχους της κάμαράς μου, γιατί ο ουρανός εΐτανε φορτωμένος από μουντά σύννεφα και όλη την ώρα έβρεχε μια σιγανή μ' αδιάκοπη βροχή. Το πλν άγκομαχούσε κάτω απ' το βαρύ ουρανό σα να πιεζότου από ένα μεγάλο βάρος. Η ψιχάλλες, ανάλαφρα σαν κουρασμένες, κυλούσαν στα ιδρωμένα τζάμια αυτής; τη; πληκτικής κάμαρας, μοιάζοντας με κρουστάλλινες στάλλες που αυλακώνουν τ' άλικα λουλουδάκια τ' άνοιξι ίτικο πρωί. Οί δρόμοι εΐτανε γεμάτοι, σαν πάντα από διαβάτες με άνοιγμένες όμπρέλλες, που περνούσαν γλίγωρα γλίγωρα άφίνοντας πίσω τους ένα πένθημο και μονότονο κρότο στο λασπώμένο καλντερήμι. Άκούμπητα το μέτωπό μου πάνω στο ιδρωμένο τζάμι και όλη την ώρα κοιτούσα κάτω στο δρόμο, ή άκολουθοΐσα το πέσημο μιάς χοντρής στάλλας που κατέβαινε κατακόρυφα απ' τον ουρανό και σπούσε στο καλντερήμι του δρόμου σαν κάτι στερεό σκορπίζοντας τριγύρω την ύπαρξή της σε πολύ μικρές, ψιχάλλες. Διασκέδοζα μ' αυτή την ένασχόληση κι ένιωθα απ' αλήθεια μια τρανή ευχαρίστηση σ' αυτό το τόσο άσήμαντο θέαμα.

Άλήθεια, πώς μοιάζουν ήστάλλες αυτές με τον άνθρωπο!... Γεννιόντε απ' τά μουντά σύννεφα. ζούνε μια όλάκερη ζωή μέσ' στο κενό που πέφτουνε —άβέβαιη ζωή, σαν τη ζωή των ανθρώπων—κι ύστερα πέφτοντας στο καλντερήμι πεθαίνουν, σβύνουνται, χάνονται στην αιωνιότητα άπαρατήρητες, γωρίς κανείς να τις προσέξει. Έτσι και ο άνθρωπος γεννιέται, ζει μια άβέβαιη ζωή μια ζωή πρόσκερη και μετριμμένη, χαμένος ανάμεσα στο πλήθος των όμοιων του και πεθαίνει στο τέλος κι αυτός με την ίδια ευκολία που πεθαίνουν και ή στάλλες της βροχής πάνω στο λιθόστρωτο του δρόμου.

Αυτή είναι ή ζωή! Αυτός είναι ο άνθρωπος!...

Όψ' μα γιατί να τ' άσέπτομαι όλ' αυτά και να μου κάνουν τόση βαθεία άΐσθηση;

Γιατί να είμαι αναγκασμένος να τ' προσέχω;

Άλήθεια, είναι κάτι πράγματα τόσο κοινά, τόσο τιποτένια φαινομενικά. Ω; τόσο άμα τ' προσέξει κανείς βγάξει όλάκερα συμπεράσματα, που του δίνουν ύλικό να μελετήσει όχι συνηθισμένα.

Θυμάμαι, κάποτε που είμουν άκόμα παιδί, πώς είχα βγει έξω απ' την πολιτεία με τ' άσπρα σπιτάκια της κι άκολούθησα ένα μονοπάτι που άνέβαινε φειδωτό στην κορφή κάποιου πευκόφυτου βουνού, πώς στάθηκα κάτω απ' τη σκιά ένοΐ δέντρου και παρατηρούσα μια σειρά από μυρμήγκια που άνεβοκατέβαιναν πάνω στη λεωφόρο τους που έφερινε στις φωλιές τους κουβανώντας διάφορα μικροαντικείμενα. Το θέαμα μου κανε τόση-ν-άΐσθηση, ώστε όλάκερες ώρες καθόμουν εκεί άκίνητος προσέχοντας τη δουλιά τους. Και σκεπτόμουνα πώς κι αυτά, σαν τον άνθρωπο, άγωνίζονται για την ύπαρξή τους. Όλα έδω στη γη είναι σχεδόν ίδια: οί ίδιοι νόμοι τ' άκουανιέρουν!

(Μα επιτέλους δέ θα πάψει αυτή ή βροχή;)

Θυμάμαι άκόμα, πώς μια ύστερική γυναίκα έπνιξε τον άντρα της εκεί που κοιμότανε κοντά τη; στο ίδιο κρεβάτι. Έΐταν άρκετά νόστιμη και νέα ώστε πολύ δίκαια της γινώταν ταχτικά « ν τ ε κ λ α ρ α σ ι ό ν ε ς » από πολλούς, που κυνηγάν τέτοιες εύκολες και δίχως ύποχρεώσεις; άγάπες. Μα ως τόσο εΐταν ύστερική, ή κακομοίρα, κι έπνιξε τον άντρα της εκείνο το βράδι που το χιόνι είχε σκεπάσει την πολιτεία όλάκερη και τ' άβουνα, σαν ένα άπειρο λευκό σάββανο, τόσο άπλό στο χρώμα του, μα τόσο φριχτό στην όψη. Κι ύστερα, θυμάμαι άκόμα πώς τη ρήξανε στη φυλακή για το έγκλημά της ένγεινο, άν και δέ; έφτεγε ή άμοιρη μια κι εΐταν ύστερική γυναίκα.

Κόσμος πολΐς παρακολούθησε τη δίκη μ' ένα άληθινό ένδιαφέρο και ή έφημερίδες έπιασαν στηλε, κι στηλε με το ρεπορτάζ της δίκης. Άληθινή έποχή σημείωσε στα δικαστικά χρονικά ή δίκη αυτή. Θυμάμαι άκόμα πώς; σ' ένα πολΐ ένδιαφέρον σημείο της άγόρευσης του εΐσαγγελέα, ή γυναίκα αυτή που καθώταν ψυχρή στο έδωλιό της παρακολουθώντας τη δίκη που θα έκανε την τύχη της, σηκώθηκε και με ύστερικες κραυγές φώναξε στο ρήτορα: «Έπνιξα τον άντρα μου για να κάνω έρωμένο μου αυτόν τον παπά, τον σεβαστό λειτουργό του ύψηστου που μου' χε ριχτεί για καλά εκείνο τον καιρό. Χά! Χά! Χά!... » Κι έδειξε σύγχρονα ανάμεσα στους άρροαιές έναν πραγματικό παπά. Είναι αλήθεια πώς της έκανε τ' άλυκά τ' άμάτια ο καλός σου, σε τέτοιο μάλιστα σημείο ώστε ο κόσμος που τ' άμυρσίτηκε. άρχισε να ψιθυρίζει και να κοιτομπολεύει. Όλονών τ' άμάτια στράφηκαν σ' αυτόν τον σεβάσιμο άνθρωπο και τον κοιτούσαν υ' έπιμονή ώ; που τον άνάγκασαν να φύγει και να μη ξαναπατήσει πια στη δίκη αυτή! Είναι αλήθεια πώς ποτέ του δεν περίμενε από μέρος της μια τέτοια συκοφαντία, και μάλιστα μπροστά σε τόσο πλήθος έπισήμων, γι' αυτό ταρίχτηκε πολΐ και χλώμιασε σαν άγιοκέρι.

Άμ' ή παπαδιά τι θα έλεγε σαν τ' άμάθαινε; ο κόσμος; ο δεσπότης; Κινδύνευε να χάσει τη θέση του και να του ξυρίσουν τ' άγένια. Ά,

μιά τέτοια προσβολή εἶταν ἀδύνατο νά τήν ἀνεχτεῖ. Κί' ὅταν ἔφυγε ἀπ' τήν αἴθουσα τοῦ καίουργοδικείου σά' τήν κυνηγοῦσαν δαίμονες, ἔξεπασε αὐτῇ σ' ἕνα ἀκράτητο γέλιο πού δύσκολα, πλὴν δύσκολα τὸ κράτησε, παρ' ὅλα τὰ κουδονίσματα τοῦ κ. Προέδρου. Ἡ καυμένη ἔκανε σὰν τρελλή ἔτσι μὲ τὰ χάριτά της. Θυμᾶμαι ἀκόμα χίλιες-δύο λεπτομέρειες ἀπ' τὴ δίκη αὐτῆ.

Μὰ τί πληκτικός καιρὸς αὐτὸς σήμερα! Θαρρῶ πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ μουντὰ σύννεφα πιέζουν φοβερὰ τὴν ὑπαρξὴ μου καὶ μὲ κάλουν νὰ σκέπτομαι τόσα θλιβερὰ πράγματα.

Ἔτσι ἢ ὄχι περνοῦν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη ὡς καὶ σ' οὐρανιάζει καὶ τὸ σκοτάδι αὐτὸ φέρεται μεγαλύτερη πλήξη. Ἡ βροχὴ με ἀγωνικά κροτᾷ στὸ καλντερεῖμι σὰν πένθημη λιτανεῖα μεταμσονύχτια πού ἐπιμονα βασιτᾶ ὄρες καὶ ὄρες χωρὶς ἐλπίδα νὰ σταματήσῃ.

ΑΠ' ΤΟΝ ΜΠΟΕΜ

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΙΣ "ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ,"

RAOUL HAUTIER

VI

Θὰ τολμήσω, ἐπιτέλους, νά μιλήσω γιὰ τὴν Ἀγάπη, πού τὸ μῦθος μου τὴν ἔχει σαρκιάσει; Καὶ μπροστὰ σ' αὐτήν, Κύριε, μπροστὰ σ' αὐτήν, πού θὰ γελάτῃς βλέποντας τὰ πικρὰ δάκρυά μου! Θὰ τολμήσω νὰ σιωπῶσῃ τὴν τελευταία αὐτῆ ντροπὴ πού φοβᾶται μὴ ἀνακατέψῃ τὸν ἐγωϊσμόν μὲ τὴν ἀγάπην, μὴ ἀπαιτηθεῖ;

Θὰ τολμήσω νὰ πᾶρω τὸ "ἔλκος γιὰ ὁδηγό;

Γιὰ νὰ σαθῶ ἀπ' τὴν ἀπελπισία, Κύριε, Κύριε, θὰ κατεβνάσω τὸ ἐπαναστατημένο αἷμα μου, καὶ θὰ πιστέψω μ' ἐβλάβεα στὴν Ἀγάπην.

Θὰ τολμήσω, ἐπιτέλους, νὰ πᾶω, Κύριε, δι' αὐτὴν ἀγαπῶ;

VII

"Ὑψιστε, ὡς ἐδῶ πάντα λογικεύτηκα γι' αὐτὸ ἡμῶν λυπημένον. Περιφερόμῃνα. Ὅλες ἡ ἀφορμὲς τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς δδύνης μου εἴτανε παιχλίδια τῆς πλάνας, φαντασίας. Μοῦ ὄρεσται ἐπιτέλους, τὴ χάριν τοῦ "Ἐρωτα. Ἴσως τις μέρες αὐτὴς τῆς ἔκστασης ν' ἀκολουθήσουν μέρες πόνου. Ἴσως νὰ ξαναπέσω στὸ ἀμάχημά μου.

Τὶ μ' ἐνδιαφέρει ὅμως!... Ἀφοῦ αὐτὴν τὴν ὥρα σὰς βλέπω στὴ Δόξα σας. Σὰν τοὺς ἀτμούς μιάς φαιδρῆς ἀνοιξιάντικης χαρᾶς γηγύρω στὶς λεῦκες. Καὶ τὸν ἡσυχὸ ἔρωτά τους.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ δηλώνω πὼς θ' ἀπαιτηθῶ ἀργότερα ἀν μιλήσω ἐναντίας σας, Θεέ μου, ὁδηγὲ καὶ προστάτη τοῦ κόσμου.

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ 38—

Ὡς τώρα δὲν εἶπα ὅλην τὴν ἀλήθειαν, Κύριε, δὲν εἶστε μόνον τὸ φάσμα τοῦ τριαντάφυλλου· εἶστε τὸ ἴδιο τριαντάφυλλο, ἡ ὁμορφιά, τὰ ὄρατα λουλούδια, οἱ ὄρατοι ἡλιοὶ τῆς νύχτας, τὰ ὁμορφα σύννεφα. Ἡ θάλασσα, καὶ κοντὰ τῆς ξαπλωμένη στὴν ἀμμονιά μιὰ κοπέλλα πού ρεμβάζει, καὶ κλαίει σὰν τὸ κῆμα, μὰ εἶναι ἴσως ὄρατα πού λησμονεῖ κανεὶς τὸν πόνο· καὶ πέρα, μακριὰ πῶς ἀπ' τὴ θάλασσα, τὸ παλληκάρι πού κλαίει εἶναι τόσο ὁμορφο πού λησμονεῖ κανεὶς τὰ ἀναφυλλητὰ, ἐνῶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν δύο ἐρωτευμένων δὲ μποροῦν νὰ σμίξουν, οὔτε οἱ σπαραχτικοὶ ἔρωτες τους.

Δὲν θὰ χάσουμε τὴ ζωὴ μας, οὔτε τὴν ψυχὴν μας. Ὁρατες, πού καὶ σεῖς θὰ περᾶτε σὰν ἐμᾶς, στεφανωμένες μὲ λουλούδια πιασεῖτε στὸ χορδόν....

Μιὰ ματιὰ φτάνει γιὰ νὰ καρφώσει στὴ γῆ μιὰ ψυχὴ, μέσα στὸ φόβο καὶ τὴν ἔκσταση.

Δὲν θὰ χάσουμε τὴ ζωὴν μας οὔτε τὴν ψυχὴν μας, ἡσυχᾶστε σεῖς πού ἀμφιβάλλετε, σεῖς πού φοβᾶτε τὸν Θάνατον. Τὰ χέρια ἀδεια ἔνα τριαντάφυλλο! Κί' αὐτὸ φτάνει. Κί' εἶναι ἡ θεϊκὴ εἰκόνα πού ἡ σκιά τῆς ξαπλώνεται σ' ὅλην τὴν ἀπέραντη γῆ.

Δὲν θὰ χάσουμε τὴ ζωὴν μας, μὴ φοβᾶτε τίποτα! Ὅταν θὰ πεθάνουμε τὰ μάτια μας δὲν θὰ ξετάσουν πιά τὴ ζωὴν. Θὰ πῶν ἀπληστα τὸ οὐράνιο τὸ χάος καὶ τὴ γλυκιὰ αἰώνια Ὅμορφιά.

Τραγοῦδι τῆς νύχτας.. Ἐργᾶμε γκίζουμε στὸ λιμάνι. Ὁ Θεὸς προστατεύει τις καρδιὰς. Τὶ ὄρατα ἐνθύμια πού μᾶς ἀφίνει ἡ γῆ. Μὲ τὶ ἀφθονοὺς καὶ ὄρατους θερισμοὺς ὁ Θεὸς τὴν προικίζει!

Θὰ θελήσεις ν' ἀντιταχτεῖς στὸ μοιρατό· ὁ Θεὸς θὰ σοῦ δεῖξει τὸ παιδί πού εἶσυνα κάποτε μιὰ γλυκιὰ αὐγὴ, μιὰ μακρινὴ χειρονομία τῆς φιλίας σου. Καὶ τὸ κακὸ περνᾷ.... πέρασε!

Κλαῖς, μὰ πιστεύεις, καὶ ἡ γλύκα τοῦ κόσμου σὲ μεθᾷ, ἔπειτα σὲ κατατρομάζει.

Κλάψε ἀπὸ χαρὰ. Ὁ Θεὸς παίρνει τις ψυχὲς μὲ τὴν Ὅμορφιά.

Ὁ Θεὸς παίρνει τις ψυχὲς ἀπὸ Ἐρωτα. Μᾶ; ἀνοίγει μιὰ πόρτα στὸν κόσμον, καὶ ἀνακαλύπτουμε τὸ ἀνθρώπινα πάθη, τὴ συμπαθία γιὰ ἕνα δημιουργημά του, τοὺς στεναγμούς, τὴ γλυκιὰ μυρουδιά τῆς ραθυμίας καὶ τῶν χαδιῶν, τὸν ἔρωτα, τις γλυκιὰς δαγκωματιὰς καὶ τὰ δακρυσμένα φιλιά.

ΑΜΒΕΡΣΑ (BELGIQUE)

ΛΕΑΣ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΣ

39— ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΑΡΜΟΝΙΑ ΒΡΑΔΥΝΗ

"Ίδου οι καιροί ἤρθαν ὅπου πὰ στὸ μίσχο του ἐνῶ πάλαι
κάθε λουλούδι μοιάζοντας μὲ θυμὸν ἰτῆρι ἀχνίζει·
ἀχούς καὶ μύσκους τοῦ βραδίου ὁ ἀέρας στροβιλίζει·
πλέριο μελιγχολία βάλς, χαύνωμα πλέρι ζάλη.

Κάθε λουλούδι μοιάζοντας μὲ θυμὸν ἰτῆρι ἀχνίζει·
τὸ βιολεὶ φρίσσει σὰν καρδιὰ καημὸς ποὺ τὴν προσβάλλει·
πλέριο μελιγχολία βάλς, χαύνωμα πλέρι ζάλη!
σὰ μέγα ὑπόστυλ' ὁ οὐρανὸς μὲ λύπη ὄρατος φαγγρίζει.

Τὸ βιολεὶ φρίσσει σὰν καρδιὰ καημὸς ποὺ τὴν προσβάλλει,
ἀβρῆ καρδιά, ποὺ τὸ πλατὶ, μαῦρο μηδὲν μανίζει!
σὰ μέγα ὑπόστυλ' ὁ οὐρανὸς μὲ λύπη ὄρατος φαγγρίζει.
"Ὁ ἥλιος ἐπνίγη στὸ αἷμα του ὅπου πηχτὸ προσβάλλει.

Ἄβρῆ καρδιά, ποὺ τὸ πλατὶ, μαῦρο μηδὲν μανίζει.
τοῦ πρώην φωσιῶ ἀποτύπωση συνάζει μίανε κι ἄλλη!
ὁ ἥλιος ἐπνίγη στὸ αἷμα του ὅπου πηχτὸ προσβάλλει. . . .
Μέσα μου σὰ χρυσὸ ἀρτοφόρι ἢ μνήμη σου γυαλίζει.

Ἀρχίζοντας παραθέτω τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ Baudelaire (ἀπὸ
τὸ ἔργο του Les fleurs du mal), γιὰ νὰ τ' ἀπολάβουν μεταφρασμέ-
νο ὅσοι τυχόν δὲν ξαίρουν γαλλικᾶ. Ἄς παρατηρήσουμε πρῶτα
πρῶτα τὴν ὄρατα ἀρχιτεκτονικὴ του. Ἀισθῶνται ἀπὸ τέσσαρα
τετράστιχα. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ τους σημεῖο εἶναι, πῶς, διαδο-
χικὰ τοῦ κάθε τετράστιχου ὁ δεύτερος κί' ὁ τέταρτος στίχος ἐπα-
ναλαβίνονται σὴν ἀμέσῳ κατόπι στροφῆ, μὰ σὲ τούτην ὁ πρώ-
ην δεῦτερος γίνεται πρῶτος, κί' ὁ πρώην τέταρτος γίνεται τρίτος·
ὥστε, ἐνῶ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου τετράστιχου ἐπαναλαμβάνονται
ὅλοι οἱ στίχοι συμποσώνοντα, νὰ ποῦμε, εἶσι πλέριο τὸ κορμὶ
τοῦ χίτριου, τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου τετράστιχου ἐπανα-
λαμβάνονται μόνον ἀπὸ δυὸ στίχοι ξεχωρίζοντες, εἶσι ἀπὸ τὰ δυὸ
μεσιακὰ τετράστιχα καὶ μορφώνοντα, νὰ ποῦμε, τὴν κορφή καὶ τὸ
βάθος τοῦ χίτριου. Καὶ μάλιστα ὁ ξεχωρισμὸς αὐτὸς φιλοτεχνιέ-
ται πολὺ χαρακτηριστικὰ σύμμετρος γιὰ τὸ πρῶτο τετράστιχο
διατηρεῖ τοὺς μονοὺς, δηλ. τὸν πρῶτο καὶ τὸν τρίτο στίχο χω-
ρὸς νὰ ἐπαναληφτοῦν, ἐνῶ τὸ τέταρτο τετράστιχο διατηρεῖ τοὺς
ζυγούς τὸν τέταρτο καὶ τὸν δεῦτερο στίχο.

Μὰ κί' ἢ μουσικὴ ἔκφραση τῶν στίχων αὐτῶν δὲν πάει παρα-
κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τους. Ἐὸν ἀπὸ τίς διαλεχτὲς καὶ θα-
μαχτὰ συμπλεγμένες ἢ κάλλιο ἐναρμονισμένες λέξεις του, ἔχουμε
σ' ὅλο τὸ ποίημα δυὸ καὶ μόνες ὁμοιοκαταληξίαι, ποὺ μπαίνοντας

κί' αὐτὲς διαδοχικὰ μιὰ ἢ δυὸ στίς ἀκρες καὶ μιὰ οἱ δυὸ στίς μέ-
σες τοῦ κάθε τετράστιχου προξενοῦν ἐντύπωση ὄχι λιγώτερο μα-
γευτικὴ ἀπὸ τὴν τριτοῖνα τοῦ Δάντη, μοιάζοντας μὲ μιὰ ὄραταμου-
σικὴ κινιέντσα, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται μὲ μετρημένη τάξη. Κί' ἀκό-
μα κάτι ἀξιοπαρατήρητο. Μόνον τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου τε-
τράστιχου ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεῦτερος στίχος εἶναι συνδεδεμένοι ὄρατας
μὲ τὸν ἄλλον μὲ συνέχεια τῆς ἐννοίας, ἂν καὶ ὁ τέτιος τους δε-
σμὸς εἶναι καὶ πολὺ στενός· μὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι στίχοι στὴν ἐξωτερικὴ
κὴ ἐννοια στέκουν ἀνεξάρτητοι ὄρατας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ μόνον
στὴν ψυχὴ τοῦ ἀκροατῆ φτάνοντας οὐνεδέοντα: ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ
κὴ τους οὐσιαστικὴ ἐννοια καθὼς κί' ἀπὸ τὸ γενικὸ ἐναρμόνιο
χρῶμα ποὺ τοὺς χρωματίζει ὅλους σηματοδύοντες. "Ὡστε μορεῖ
κανεὶς νὰ πεῖ, πῶς ὁ κάθε στίχος μονάχος του ἀφίει στὴν ψυ-
χὴ τὴν ἴδια ἐντύπωση ποὺ ἀφίει καὶ τ' ὅλο ποίημα. "Ὅσο γιὰ τὸν
ὑστερονό στίχο, ἀφίνω πια ποὺ ἢ ἐσωτερικὴ του οὐσία χυῖδενεται
ἀπὸ μιὰ ἀληθινώτατη ψυχολογία, ποὺ μὰς θυμίζει τοῦ Gæthe τό:

Und mich ergreift ein längst entwöfntes Sehnen
nach jenem stillen, ersten Geisterreich.

Ὅμως κί' ἢ ἐξωτερικὴ του μορφή τόσο ὄρατα στεφανώνει τὸ ὄ-
λο ποίημα, ὥστε λὲς κί' εἶναι ὄρατος χίτριου πλαστικῆς ἀρχιτεκτονι-
κῆς μαλαματένιος, ποὺ τοῦ ἀνιητᾶ τίς ἀχίνας του ὁ ποὺ βασιλεύ-
ει ἥλιος. Ἀλήθεια ὅσο κί' ἂν πεῖς ταιριαχτὸς ὁ τίτιος «ἀρμονία»
ποὺ δίνεται σὺν ποίημα αὐτό.

Καὶ τώρα ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἕνα παράμοιασμα: "Ὅταν κανεὶς
θέλει νὰ πάρει ἕνα ἐκμαγεῖο ἀ τὸ ἕνα ἀριστοῦργημα ἀπ' τὴν Πα-
ναγιὰ τῶν Παρισίων λ. χ. τοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀλλάξει μόνον τὸ μέ-
γεθος—κάνοντας το μικρότερο ἢ, ἂν τοῦ ὀρεχται, καὶ μεγαλύτερο
—καὶ τὸ ὕλινδ—κάνοντας χρῆση κεραιοῦ, γύψου, φίλντισιου ἢ κά-
ποιου παρόμοιου—μὰ τὴ μορφή, μὰ τὴ γραμμὴ κί' ὡς τὴν παραμι-
κρῆ τῆς λεπτομέρεια θ' ἀναί βέβαια ἢ ἐγκλημα ἢ τρέλλα νὰ τὴν ἀλ-
λάξει κανεὶς.

Δοιπὸν κί' ἕνα ἀριστοῦργημα κινὸ ποίημα σὰν τὸ παραπάνω ἀ-
μα πεῖ κανεὶς νὰ τὸ μεταφράσει, μόνον μὲ τὸ μέτρο (*) καὶ τὴν θέ-
ση τῶν λέξεων τοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀλλάξει· μὰ ἀπὸ τὸ νόημα κα-
θὼς κί' ἀπὸ τ' ἄλλα σημαντικὰ χαρακτηριστικὰ σὲ τίποτε δὲν ποῖ
πει νὰ βάλει χέρι· γιὰ τὸ ἀλιῶς θ' ἀ χαλάσει γιὰ βέβαια τ' ἀριστοῦργ-
ημα. Καὶ τότες χίλιες φορὲς καλύτερα τὰ μὴν τὸ μεταφράσει.
Κί' εἶναι πολὺ σημαντικὸς κί' ἀπὸ γλωσσολογικὴ ἀποψη αὐτὸς·
ὁ σεβασμὸς σὺν πρωτότυπο, γιὰ τὸν ὄρατας ὑποχρεωμένοι καὶ νὰ φυ-
λάξουμε εἶμα καὶ μέτρο καὶ ν' ἀκολουθήσουμε τὸ νόημα τοῦ πρω-
τότυπου, ἐρευνοῦμε κί' ὡς τίς τελευταῖες διπλῆς τῆς γλώσσας μας
γιὰ νὰ θυμηθοῦμε, νὰ βροῦμε, μὰ καὶ νὰ δημιουργήσουμε φρά-
σες τῆς (ἢ καὶ λέξεις) καὶ ταιριαχτὲς κί' ἐπιτυχημένες. Ἐπιμέ-

(*) Βλέπε στὸ τέλος τὴ σημείωση.

νω σ' αὐτὰ τὰ ἐπίθετα, γιατί διτυχῶς πολὺ ἀνεπίτυχο εἶναι τὸ «για στιγμὲς γεννιέται» οὐθε ὁ Χαιζόπουλος μεταφράζει τοῦ Faust τὸ ist für den Augenblick geboren (ποτὲς μῆτε τὸ παμε, μῆτε θὰ τὸ ποῦμε μῆτε λόγια, μῆτε λαϊκὰ). Ἐκεῖ πολὺ ὠραῖα ἔοτεκε «προσῶρο γεννιέται». Ἐὸν ἀπ' αὐτὸ χρωσιᾶ ὁ μεταφραστὴς νὰ προσπαθῆσει νὰ μπάσει στὴν ψυχὴ του ἴσοο πολὺ τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο, ὥστε ἡ ψυχὴ του ν' ἀγγιχθεῖ ἀπὸ τὰ ἴδια ὠραῖα ἀκρικῆματα ποὺ ἀγγίξανε κ' ἐκεῖνην τοῦ ποιητῆ του, διὰ τὸ φωτιζότουνε. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ματαχύνει, μαζὶ μὲ τὴ φράση, καὶ τὴν ἀρμονία τοῦ ἔργου. Ἔτσι καὶ μόνο ἔτσι εἶναί τέλειο πῶμα μπορεῖ νὰ κρατῆξει σὲ ἰκανοποιητικὸ βαθμὸ τίς χάρες του περνῶντας σὲ ξένης γλώσσας καλοῦπι.

Δέγω μόνος ἰ κ α ν ο ι η τ ι κ ὀ, γιατί ἐμπόδια τρομερὰ στὴν εὐδῶση τῆ; μετάφρασης εἶναι ἡ ρίμα (ποὺ χρέος μας κὶ αὐτῆνε νὰ τὴν ἀκολουθοῦμε πιστὰ κατὰ τὴ σειρά τοῦ πρωτότυπου) κὶ ὁ πολλὲς φορὲς ἀδυσώπητος τονισμὸς μὰ κὶ ὁ ἀριθμὸς συλλαβῶν τῶν λέξεων ἢ προσῶδια μὲ λίγα λόγια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΑΗΣ

(Ἡ Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ..»

ΤΑ ΠΡΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΟΧΕΡΑΣ

«Πέτα σαίττα γλίγυρα νὰ ὑφάν» τὰ προικιά μου
καὶ σὺ ἀρχλιε μου δούλεβε μαζὶ μὲ τὰ στημόνια,
τί θέλω νὰ ἔναι τὰ προικιά τὰ πῶ καλὰ κὶ ὠραῖα
γιὰ νὰ τὰ δεῖ ὁ ποὺ ἀγκῶ νὰ ῥεῖ νὰ μὲ ζητήσει.»

«Ἐλα, μητέρα, δίπλα μου καὶ σὺ καλὴ ἀδερφή μου
καὶ πέτε μου, νὰ σὰς χαρῶ, πῶς λάμπει τὸ φεγγάρι
μέσ' στὰ νερά τῆς θαλάσσης, ποὺ ἔχω πὰ στὸ κίλιμι.
ποὺ στὸ κρεββάτι θὰ στρωθεῖ τοῦ γαμου μου τὴ μέρα.»

«Γιὰ δέτε τὴν ποδιὰ-ν- αὐτὴ ποὺ χτὲς ἔχω τελειῶσει:
Μιὰ θάλασσα ν- ἀπέραντη γλυκὴ κὶ ἀφροὺς γεμάτη,
στολίζει τὴν ποδοῦλα μου, κὶ ἀπ' τοὺς ἀφροὺς, προβαίνου
γλυκογελῶντας στὸ γιάλο γυμνὲς δυε-τρεις νεραῖδες.»

«Γιὰ δέτε τὸ ζωνάρι αὐτὸ ποὺ στὸ γαμπρὸ θὰ δώσω:
Τὸ παλληκάρι στέκεται στὴ μέση καὶ παλέβει
μ' ἕνα θειρὸ ἐφτακέφαλο τὰ δόντια του ποὺ δείχνει,
καὶ τὸ κορίτσι ποὺ ἀγαπᾶ κλαίει μακριὰ ἀπ' αὐτόνε.»

«Ἐλα, καλέ μου! Τὰ προικιά τὰ ἔχω πῶ τελειωμένα
ἀπὸ τὰ χτὲς μεσάνυχτα καὶ τώρα σὲ προσμένω
γιὰ νὰ ντυθῶ νυφιάτικα στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πάμε
κὶ ἀπὲ στὸ σπίτι ποὺ χοροὺς θὰ παίζου τὰ παιχνίδια.»

ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ 42—

ΤΟΥ ΕΡῶΤΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ (*)

Κι' εἶσαι τὸ τραγοῦδι ἐσὺ τ' ἀηδονιοῦ
ποὺ μεστὰ σφυρίζει πᾶ στ' ἀρόκλινα τῶν δεντρῶν
κὶ ὁ λαρυγγισμὸς του
τῆς ψυχρῆς καρδιάς μου
σπάζει τὸ περιβλημα.

Σὰν δροσοσταλίδα ἀνοιξιάτικη
τὸ πρῶτο τὸ δάκρυ στὰ ἄμορφα μάτια σου,
ποὺ πρὶν νὰ γλυστρίσει στὸ ρόδινο μάγουλο
τῆς ἀγκῆς μου ὁ ἥλιος θερμὸς,
τὴν ἐξάτησε.

Μέσα σένα ρόδο πελώριο ἐγὼ
πορφυρὸ στὶς ἄκρες καὶ λευκὸν ἐντὸς
τοῦ ἔρωτα τὴν κλίνη ἀπαλόστρωσα.
Κι' ἂν τῆς μυροδιάς του σὲ λιγῶσει τὸ μένος
γύρε στὴν ἀγκῆ μου
λιπέθυμα.

Τὸ ρόδινο κορμὶ σου ἔμεινε ἀναίσθητο
στὴν ἀγκαλιὰ μου τὴ δροσερή.
Μὰ ἔταν τὰ δάχτυλά μου τὴν θύραν ἀγγίξαν
τοῦ λάγνου Παραδείσου τῆς ἡδονῆς
τὸ γόνα σου τινάχτηκεν
ἀναπάντεχα.

Κι' ἔταν στὸ ποτήρι τῆς ἡδονῆς
τὸ λευκὸ κρασί μου τ' ὄπρεις, καὶ μέδισες
μιὰ ἀπαλότη πήρε τὸ χρῶμα τὸ ρόδινο
τοῦ σμιλευτοῦ κορμιοῦ σου
κὶ ἀποκοιμήθηκες.

Κι' ἔταν τὸ μεθῶσι τοῦ πάθους σου
πέρσσε ἀπὸ πᾶν μου σὺν ἀφρὸς
ποὺ ζεσπᾶει καὶ χάνεται ἀπότομα
σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια
τοῦ Ἀπέλλωνα.

(*) Σ' ἐκκλησιαστικὸ μοτίβο

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

L. ANDREIEFF

Ἔγινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπὴ καὶ μέσα στὸ θόρυβο τῶν μαχαιριῶν
στὴ συγκινημένη ὁμιλία ποὺ γινῶταν στὰ μακριὰ τραπέζια, στὸ «φροῦ
φροῦ» τῶν φορεμάτων καὶ στὸ ἀπελπιστικὸ τρίξιμο τοῦ πατώματος κὰ

—43 ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

τω απ' τὰ γρήγορα πόδια τῶν λακέδων, κάποια σιγανή καὶ σεμνή φωνὴ πρόσφερε:

—Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ἀραπίνες!

Ὁ Ἄντων Ἰβάν κόντευε νὰ πνιγεῖ μὲ τὴν βότκα ποὺ ἔπινε. Ὁ λακὴς, ποὺ μοῦνε τὰ πιάτα, ἔριξε κάτω απ' τὰ φρύδια του ἓνα περιεργὸ βλέμμα. Ὅλοι μ' ἐκπληξή γύρισαν σ' ἐκεῖνον ποὺ μίλησε καὶ τότε—γιὰ πρώτη φορὰ—εἶδαν τὸ μικρὸ πρόσωπο μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι, ποὺ ἦ οὐδὲς του, βρεμμένες μέσ' στὴ βότκα καὶ στὴ σοῦπα μούριζαν, τὰ ἄχρωμα μικρὰ μάτια καὶ τὸ ἐπιμελημένο γένισμα τῶν μαλλίων τοῦ Σεμὲν Βασίλεβιτς.

Πέντε χρόνια τώρα ἐργάζονταν αὐτοὶ μὲ τὸν Βασίλεβιτς· κάθε μέρα τὸν χαιρετοῦσαν, σχεδὸν πάντα κάτι εἶχαν νὰ ποῦν μαζί του καὶ κάθε εἴκοσι τοῦ μηνὸς—ἀφοῦ ἔπερναν τὸ μισθό τους—μαζὶ μ' αὐτὸν ἔτρωγαν στὸ ρεστοράν—σὰ σήμερα—καὶ πρώτη φορὰ τὸν εἶδαν. Τὸν εἶδαν κι' ἀπόρησαν. Τοῦς φάνηκε πὼς ὁ Σεμὲν Βασίλεβιτς δὲν εἶναι καὶ ἄσχημος, ἀν' ἔξερέση κανένας τὸ δίχρωμο μουστάκι του καὶ τὸ ξευλογιάρικο πρόσωπό του.

Ντυνῶταν καλὰ, κι' ὁ ἄσπρος ψηλὸς γιαντὸς του εἶταν ὁ πιὸ καθαρός—ἀν' καὶ εἶταν χαρτένιος.

—Ἀφοῦ ξερόβηξε ὁ Ἄντων Ἰβάνοβιτς—ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου προσεκτινὰ καὶ περιεργὰ ἔβλεπε μ' ὀδύνη μάτια τὸν συγγιμένον Βασίλεβιτς καὶ μόλις πέρνοντας τὴν ἀνάσα του ρώτηξε μὲ τόνο:

—Ὡστε σεῖς, Σεμὲν..... πὼς σὰς λένε;

—Σεμὲν Βασίλεβιτς θύμισε ὁ Κοτλινικωφ προφέροντα, ὅχι Βασίλιτς, ἀλλὰ ὁλο Βασίλεβιτς. Κι' αὐτὸ σ' ὄλους ἄρσσε σάν ἔκφραση τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀξίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ.

—Ὡστε σεῖς Σεμὲν Βασίλεβιτς, ἀγαπᾶτε τὴν ἀραπίνες;

—Μάλιστα, τὴν λατρεύω!

Κι' ἡ φωνὴ του, ἀν' καὶ εἶταν σιγανὴ καὶ συναχωμένη σάν ξεκουρηδισμένο πιάνο. Ὁμως φάνηκε εὐχάριστη.

Ὁ Ἄντων Ἰβάνοβιτς σήκωσε τὸ κάτω χεῖλι ἔτσι, ποὺ τὸ ἄσπρο του μουστάκι ἀκούμπησε στὴν ἄκρη τῆς κόκκινης μύτης του, ἔριξε σ' ὄλους τοὺς ὑπαλλήλους τὰ ὀλοστρόγγυλα μάτια του καὶ ἀφοῦ κράτησε ἀρκετὴ σιωπὴ, πυκνὰ καὶ ζυμερὰ κάγχασε:

—Χά! χά! χά! Αὐτὸς ἀγαπᾶ τὴν ἀραπίνες! χά χά!

Κι' ὄλοι μαζί γέλασαν κι' ὁ χοντροὺς καὶ στυθρωτὸς Πόλγιωφ—ποὺ δὲ μπορούσε νὰ γελᾶται—ἀρρωστιάρικα χρεμέτισε:

—Χί! χί! χί!

Κι' ὁ Σεμὲν Βασίλεβιτς γελοῦσε μὲ σιγανὸ καὶ ξερὸ γέλοιο. Κοκκίνιζε ἀπὸ εὐχαρίστηση, μὰ φοβῶτου κι' ὄλας μήπως βγεῖ κανένα δυσάρεστο.

—Μὰ σεῖς αὐτὸ!..... σοβαρὰ; ξαναρώτηξε ὁ Ἄντων Ἰβάνοβιτς ἀφοῦ πέρασε τὸ γέλοιο του.

—Σοβαρώτατα! Αὐτὸς ἢ μαῦρες ἔχουν κάτι φλογερὸ, κάτι..... πὼς νὰ νὰ σὰς; τὸ ἔξηγήσω—ξοτικό!

—Ξοτικό?;

Καὶ ὄλοι γέλασα. Μὰ γελῶντας σκέπτονταν πὼς ὁ Σεμὲν Βασίλεβιτς εἶταν πολὺ διαβασμένος καὶ ἔξυπνος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἦξερε μιὰ τέτοια σπάνια λέξη: ξοτικό!

Ἐπειτα ἄρχισαν ζωερὰ νὰ ἀποδείχνουν πὼς τὴν ἀραπίνες δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπήσει κανένας. Ἐκεῖνες εἶναι μαῦρες, λαδωμένες, ἔχουν πολὺ χοντρά χεῖλια καὶ μυρίζουν κάτι δυσίεστο.

—Κι' ὁμως τὴν ἀγαπᾶ. Ἐπέμνε σεμνὰ ὁ Βασίλεβιτς.

—Καθένας εἶναι ἐλεύθερος—ἀποφάνθηκε ὁ Ἰβάνοβιτς.

Κι' ἐγὼ καλύτερα θ' ἀγαποῦσα κατσίκα παρὰ αὐτὴ τὴν μαυρὰ δα!

Μὰ ὄλοι εὐαρεστήθησαν ποὺ εἶχαν μαζίτους—μέδικαιώμα συντροφου τους—ἓνα τέτοιο πρωτότυπο ἄνθρωπο, ποὺ ἀγαποῦσε σοβαρὰ τὴν ἀραπίνες, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πᾶμα παραγγέλει ἄλλες ἔξη μπῦρες καὶ στά διπλανά τραπέζια ὅπου δὲν εἶτανε πρωτότυποι ἄνθρωποι—ἄρχισαν νὰ κοιτάζουν μὲ κάποια περφόρηση.

Ἄρχισαν νὰ μιλοῦν δυνατὰ καὶ πιὸ λεύτερα, ὡς κι' ὁ Βασίλεβιτς ἔπαψε ν' ἀνάβει ὁ ἴδιος τὸ τσιγάρο του, μὰ περιμένε νὰ τοῦ τ' ἀνάβει ὁ λακὴς.

Ὅταν εἶχαν πιεῖ τὴν μπῦρες καὶ παραγγείλανε ἀκόμα κι' ἄλλες, ὁ χοντροὺς Πόλγιωφ ἀγέωχα κοίταξε τὸν Βασίλεβιτς καὶ μὲ κάκιομα εἶπε:

—Γιατὶ ἐμεῖς μαζί σας κ. Βασίλεβιτς νάμαστε ὡς τώρα μὲ τὸ «σὰς» καὶ μὲ τὸ «σεῖς»; Ἀφοῦ ἐργαζόμαστε σὲ ἓνα διαμέρισμα πρέπει νὰ πιοῦμε ἀγκαζέ, (*) ἀν' εἶστε ταχτικός ἄνθρωπος.

—Ὅρίστε. Ἐγὼ μὲ μεγάλη μου χαρὰ—σιμρώνησε ὁ Βασίλεβιτς ἐν ᾧ ἔλαμπε ὄλος ἀπὸ εὐχαρίστηση.

Ἐπὶ τέλους τὸν εἶδαν κι' αὐτὸν καὶ τὸν ἐχτιμήσανε.

Ἦστερ' ἀπὸ τὸν Πόλγιωφ ἔπαι ἀγκαζέ μὲ τὸν Τροῦτση, τὸν Νοσοσήλωφ καὶ μὲ τοὺς ἄλλους κι' ἔτσι δυνατὰ φιλοῦσαν, ὥστε τὰ χεῖλια του πριστήκανε.

Ὁ Ἄντων Ἰβάνοβιτς δὲν ἔπαι ἀγκαζέ μαζί του, μὰ μὲ κολωσύ. η τοῦ ἴπε:

—Ὅταν θὰ εἶστε στὰ μέρη μας, ἐλάτε κάποτε καὶ στὸ σπίτι. Ἄν καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε τὴν ἀραπίνες ὁμως ἐγὼ ἔχω θυγατέρες καὶ θὰ εἶαν ἐνδιαφέρο νὰ σὰς γνωρίσουν. Ὡστε σεῖς σοβαρὰ;...

Ὁ Βασίλεβιτς ὑποκλήθηκε καὶ—ἀν' καὶ κουνιῶνταν λίγο απ' τὴν μπῦρα—ὄλοι κατ' ἄβαν πὼς εἶ τὸ ὅμοιο του εἶταν καλοῖ.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Ἰβάνοβιτς ἀκόμα ἔπιναν καὶ ἕστερα μὲ θόρυβο ὄλη ἡ συντροφιά τραβίξε πρὸς τὸ Νέββως.

Στὸ δρόμο σὲ κανένα ἐν παραμέριζαν, μὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀνάγκασαν τοὺς ἄλλους νὰ παραμερίζουν. Ὁ Βασίλεβιτς πήγαινε πιασμένος μὲ τὸν Τροῦτση καὶ μὲ τὸν στυθρωτὸ Πόλγιωφ καὶ ἔξηγοῦσε:

(*) Ἔτσι πίνουν οἱ Ρώσσοι σάν θέλουν νὰ φανερώσουν μεγάλη φιλία κ' ἕστερα φιλοῦνται ἀναμεταξὶ τους.

—“Οχι αδερφέ Κώστια, έσὺ αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Οἱ ἀραπῆ
ς ἔχουν κάτι ἰδιαιτερο κατὶ ξοτικὸ.

—Καὶ νὰ τὸ καταλάβω δὲν θέλω—ἔλεγε ὁ Πολύκωφ μαύρη, μαύρη
καὶ τίποτα παραπάνω.

—“Οχι αδερφέ Κώστια, γι’ αὐτὸ χρηάζεται ἰδιαιτερο γούστο.

Οἱ ἀραπῆνες αὐτὲς ἀδερφέ.... —“Ὡς τώρα ὁ Σεμὲν Βασίλεβιτς οὐτὲ
μιά φορὰ σκέφτηκε γιὰ τὶς ἀραπῆνες; καὶ δὲ μορῶσε ἀκριβέστερα νὰ
ἐξηγήσει τί καλὸ ἔχουν καὶ ἐπανάλαβε:

—Αὐτὲς ἀδερφέ εἶνε φλυγογές.

—Καὶ γιὰτὶ συζητᾷ Κώστια—ἔλεγε μὲ θυμὸ ὁ Τροϊτσκη σκοντάφ
τοντος καὶ χτυπώντας μὲ τὴ μεγάλη γαλότσα του—περίεργος σιζπη
τὴ εἶσαι σὺ, ὅλα δὲ σ’ ἀρέσουν· αὐτὲς γιὰ ν’ ἀγαπᾷ θὰ πῶς ξέ-
ρει καὶ τὸ γιὰτὶ. Σεμὲ Βασίλεβιτς ἐσὺ εἶσαι παλληκαςᾶς. Ἀγάπα καὶ
μὴν ἀκοῦς τοὺς βλάκας. Τὶ διάβλο σκάδαλο θὰ κάνουμε τώρα;

—Μαύρη καὶ μύρη—ἐπέμενε ὁ Πολύκωφ.

—“Οχι Κώστια, ἐσὺ αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνεις... ἐξηγοῦσε σεμνὰ
ὁ Βασίλεβιτς. Κι’ ἔτσι πήγαιναν σιούμενοι καὶ λιγούμενοι συζητών-
τας καὶ σπρόχνοντας καὶ πολὺ εὐχαριστιημένοι.

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ βδομίδα ὅλο τὸ τμήμα ἤξερε πὼς ὁ Βασίλεβιτς
πολὺ ἀγαποῦσε τὶς ἀραπῆνες καὶ ἕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα αὐτὸ τὸ ἤξε-
ραν οἱ θυρωροὶ τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν κι’ ὁ ἀστυνόμος τῆς γε-
τονίας

Τὸν Βασίλεβιτς ἐρχῶνταν νὰ τὸν κοιτάζουν ἀπ’ τὸ γειτονικὸ διαμέ-
ρισμα οἱ ὑπαλλήλινες κι’ ἐκεῖνος καθῶταν σιγαλὸς καὶ σεμνὸς κι’ ὅλο
φριβῶταν, ἂν θὴ τὸν παίνεσον ἢ θὰ τὸν δείρουν.

Μιά φορὰ εἶταν σὲ δεῖπνο τοῦ Ἀνιῶ Ἰβάνοβιτς ἐπις τσάι μὲ βυ-
σινάδα πᾶνω σὲ καινούριο κεντητὸ τραπέζι μάντηλο καὶ ἐξηγοῦσε πὼς
στὶς ἀραπῆνες, ὑπάρχει κατὶ ξοτικὸ. Οἱ δεσποινίδες κοκκίνησαν καὶ ἡ
γύρη τοῦ νοικοκυρῆ ἢ Ναστέγκα, πρὺ εἶχε διαβάσει πολλὰ μυθιστορή-
ματα ῥωτιῦσε:

Μετάφραση Γ. ΕΦΡΑΙΜΙΔΗ

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμεν)

ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΙ....

Χτὲς βράδι μὲ τὴν πλάνη ἐνυχτωθήκαμε
καὶ ζήσαμε μιὰν ὄμορφην ἐσπέρα.
Καὶ μὸς καὶ πικρές, ὅλα, ἐξεχαστήκαμε
κι’ ἀπ’ τὴ χαρὰ, εἶχαμε πάγει ἀκόμα πέρα.

Μά μόλις ἢ αὐγούλα ἔφτασε
βοεθήκαμε ὅλοι κουρασμένοι.
Σιωπηλοὶ, στὰ μάτια κοιταχτήκαμε
καὶ ξαναπήραμε τὸ δρόμο μας σκυμμένοι.

ΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΒΑΣΙΔΗΣ ΧΑΤΖΑΝΔΡΕΑΣ

ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ 46—

ΑΠΟΨΕ

Ἀπόψε στὴν καρδούλα μου τὸν πόνο τῆς διπλῶνω
σὰ μῆλο χρυσοκόκκινον ἀπὸ γεμμένο κλώνο
κι’ ἓνα τραγοῦδι ὀλόγλυκο στὴ σιγαλιὰν ἀπλώνω.

Ἔτσι ζεφύρου δροσερῆ πνοούλα νὰ σκεπάσει
— φτωχὴ καρδιά μου πὼς πονεῖς — τὴ φωτισμένη πλάση
ν’ ἀνέβει στὸ παραθύρο καὶ σένα ν’ ἀγκαλιάσει.

Νὰ πῆς πὼς μὲ τρελλάνανε τῶν λουλουδιῶν τὰ μῦρα
πὼς τ’ ἄστρα μὲ μαγέψανε τοῦ κήπου σου τὴ θύρα
ἄχ, νὰ μὴ νοιώσεις πὼς γὰρ σὲ φαρκιάκι ἀπόψε πήρα.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΔΑΚΡΙΖΩ

Γιὰ σᾶς δακρίζω, τρυφερὰ μπάνια γαλατὰ
ποῦ σὰν τὸν ἥλιο λάμπετε μέσ’ στὴ βροχὴ τοῦ Μάρτη,

μὰ πὼς στὴ θλιβερώτατη τὴ μοναξιά μου νᾶρτε
ἢ καλωσύνη σας ξανά;

Τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα τῆς γιότης τῆς χρυσιῆς
ἄχ, τώρα ποῦ γλυκαίνουνε τὰ παιδικὰ μας μέρη,

γιὰ μένα τὸ ξερόφυλλο ποῦ μὲ πιτᾷ τ’ ἀγέρι
τάχα δακρίζετε κι’ ἐσεῖς;

Μ.

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΑΝΘΙΔΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἄς ἐρθομε τώρα στὸ δεύτερο μέρος. Τὰ πρῶτα κεφάλαια ποῦ ἔναι σατυρι-
κά καὶ σατυρίζουν τὴ μαγία τοῦ Πολέμου, κι’ ἐγκωμιάζουν τὸ μὲ τὴ χάρη τοῦ
νοῦ καὶ τῆς Ἐπιστήμης μεγαλεῖο τοῦ Ἀνθρώπου, μᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωση
πὼς πρόκειται γιὰ ἔργο ὀλωσθηλόου χωριστὸ ἀπ’ τὸ πρῶτο μέρος. Μὰ εὐθὺς
κατόπι, στὸ κεφάλαιο «Βρέφος, μὰ γιὰ τοῦτο παντοδύναμος» φέρνοντας τὴν ἀ-
φορημὴ ἀπ’ τὴ φράση «Πιστεύω στὴν παντοδύναμη ἀγνοία τῶν νηπίων» ποδὸ
Henri Lavedan εἶχε γράψει τότες στὶς ἀρχὲς τοῦ μεγάλου Πολέμου στὸ ἔρ-
γο του: Le «Credo» du soldat, κατορθώνει καὶ παρουσιάζει στὸ β. τοῦ-
το μέρος στενὰ δεμένο μὲ τὸ πρῶτο, θέτοντας ἀντίμαχο ἐναντία στὸ μίσος γιὰ
τὸν μικρὸ πόλεμο τὴν πατρικὴ στοργή.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ μέρους τούτου, ποῦ ἔναι καὶ γενικώτερο, μὲ στίχους ὀμαλώ-
τατους καὶ γεμάτους γαλήνης ὁ κ. Φιλανθίδης μᾶς παρουσιάζει μιὰ φιλοσοφία
καὶ μιὰ προφητεία· πὼς, τὸ δίχως ἄλλο ὁ Ἄνθρωπος θὰ κάνει ἀργὸ τὸν πό-
λεμο καὶ τὴ δύναμὴ του ποῦ ἔθετε στὴ διάθεση τοῦ Πολέμου, θὰ τὴ θέτει στὴ
διάθεση τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Καλοῦ, ἔτσι ποῦ ἢ γῆ θ’ ἀρχίσει νὰ γίνεταὶ κα-
τοικία ἀγγέλων παρὰ ἀνθρώπων. Καὶ περὶ αὐτὸ δραματίζεται ἓνα τέτοιο πράγ-
μα· κι’ ἔτσι ὁδηγᾷ μὰζι τοῦ ἀναγνώστη σ’ ἐκείνη τὴ μακάρια καὶ ἰδανικὴ
ἐποχὴ μπάζοντάς τον σὲ μιὰ πόλη. ὅπου κάτω ἀπ’ τὴν ὁδηγία τοῦ Ἡλεχτροαδά-
μαντα Ζωγραφημένου, πολίτη ἐκείνης τῆς πόλης, ὁ ποιητὴς βλέπει, ἐξετάζει
καὶ νοιώθει τὸν τρόπο καὶ τὰ μέσα τῆς ζωῆς τῶν κατοίκων τῆς. Βλέπει καὶ
χαίρεται τοὺς νόμους τῶν, τὰ ουστήματά τῶν· μαθαίνει πὼς ἔχουν ὑποτάξει
τὰς δυνάμεις τῆς Φύσης καὶ πὼς μ’ αὐτὲς ἔγινε μεγάλη ἢ Ἐπιστήμη τῶν, λαμ-
πρὴ ἢ καλλιτεχνία τῶν, πρωτόφαντες οἱ ἐφευρέσεές τῶν, ἀκούραστη ἢ ζήση τῶν
μὲ τὶς ποικίλες ἀπόλαψές τῆς ποῦ μεταμορφώνουν τὴ γῆ σὲ παράδεισο.

Κ. Δ.

—47 ΝΕΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

ΕΝΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ πατέρας Ταγκόπ υἱος πέθανε.

Πάει ὁ ἄνθρωπος ὁ καλός, μὴ ἔχει καὶ ὁ ποιητής.

Κι' αὐτὸν μὲν ἔλεος θανάτοιο κάλυψεν

»Ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων παμμένη Ἀριδόσδε βεβήκει.

»Ἐν πότμον γλώσσα. . . .

Τὸ ἔργον τοῦ ἔμ., ἡ σκέψη, τὸ πνεῦμα, τὸ αἶσθημα, ἀτόφια βρήσκοντε στὴ βιβλίᾳ του, κληρονομικὰ δική μας. Πόσα χρῶστάμε κι' ἐμείς κι' ἡ γλώσσα μας στὸ «Νουμά» του, στὸ «Νουμά» ἐκείνον πού ἔτρεπε μὲ τὸν ἀνθὸ τῆς καρδιάς του καὶ τὸν ἔστησε σὰ σύμβολο, θαρρεῖς τῶν εὐγενικῶν ἀγώνων.

Θυμούμαστε ἀκόμα τὰ λόγια του στὸ »Ἔθνος» σὰν τὸν ἔθιξε κάποιος νεαρὸς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Καβάφη Αἰσθανόμενα μέσα μου τὴ φλόγα τῆς τέχνης, καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ δημιουργήσω κι' ἐγὼ κάτι. «Ὅλα μου τὰ χρένια σ' αὐτὰ τὰ ξόδεψα. Τώρα, ἂν δὲν μπόρεσα νὰ κάνω κάτι σ' αὐτὸ, βέβαια, δὲ φταίω ἐγώ...» Αὐτὰ τὰ λόγια του μόνο, μαρτυροῦν γιὰ τὸν καλὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἄξιο λογοτέχνη.

Η ΚΑΘΙΣΤΕΡΗΣΗ ΜΑΣ

Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δικαιολογηθοῦμε στοὺς συνδρομητὲς καὶ φίλους μας γιὰ τὴν καθιστέρεση ποὺ παρατηρήθηκε καὶ στὴν ἔκδοση τοῦ τρίτου φύλλου. Αὐτὴ εἶταν φυσικὸ νὰ γίνῃ μιὰ καὶ ἡ διεθνοποίηση τοῦ Τυπογραφείου τὶς τελευταῖες μέρες τῆς προθεσμίας μας δήλωσε πὼς τοῦ εἶχαν ἀδύνατο νὰ βγάλῃ τοὺς «Νέους Ρυθμούς» γιὰ τὴν φύσιν οἱ ἐργάτες του. Ἔτσι καὶ τὸ τρίτο φύλλο καθιστερομένο βγαίνει σ' ἄλλο τυπογραφεῖο μὲ μεγαλύτερη ἐπιμέλεια καὶ μὲ στοιχεῖα τῶν 10 καὶ 8 στιγμῶν. Πάντως ἂς ἐλπίζουμε πὼς τ' ἄλλο φύλλο θὰ βγῇ στὴν προθεσμία του, ἂν δὲν τὸ καθιστεροῦν κι' αὐτὸ κατένεα ἔμπόδιο.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΕΙΣ

— Εἶχαμε ἀναγγεῖλει στὸ περασμένο φύλλο μας πὼς θὰ δημοσιεύαμε σ' αὐτὸ καὶ τὸ «Μιὰ βραδιά στὴ Δύση» τοῦ συνεργάτου μας Λέα Χρυσάνθεμου, μὰ τὸ ἀναβάλλαμε γιὰ τὸ κατωπινὸ, γιὰ νὰ δημοσιεύσουμε τὸ δεύτερο μέρος τῶν προσευχῶν τοῦ Raoul Hsuttier.

— Ἄπ' τὴ μετάφραση τοῦ «Die unsterblichen» «Ἀθάνατοι» τοῦ Iwan Goll ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένο μας φύλλο πορκλείψαμε τὸ ἔνθεμα στοῦ μεταφραστῆ κ. Γ. Φιλανθίδου.

— Παρακαλοῦμε τοὺς φίλους μας νὰ συστήσουν στοὺς φίλους των τοὺς «Νέους Ρυθμούς» ἂν ἀγαποῦν πραγματικὰ τὴν τέχνη κι' ἐκτιμοῦν τὸν ἀγώνα μας γι' αὐτήν.

ΒΙΒΛΙΑ

(Κρίνουμε ὅσα βιβλία θὰ μᾶς στέλλονται σὲ δυὸ ἀντίτυπα καὶ ἀναγγέλουμε ὅσα θὰ μᾶς στέλλονται σ' ἕνα).

Ὁ «ΔΥΣΤΥΧΗΣ» Πρωτότυπον Δράμα εἰς τρεῖς πράξεις, Γ. Ἀλφραῖ. Σειδίτες 41. Δράμα 1925. (Θὰ γράψουμε στ' ἄλλο φύλλο).

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

(Ἀνταλλάσσουμε τὸ φύλλο μόνο μὲ σοβαρὰ φύλλα),

PARTISANS: Revue coopérative internationale. ARTS—
LETTRES 103 Rue de Vaugirard—Paris—VIe.

ΦΩΤΟΝΙΚΟΛΕΡΗ

ΔΡΑΜΑ

Ἐκτελοῦνται παντὸς εἴδους καὶ μεγέθους

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

ὡς καὶ μεγενθύσεις ἑγχρωμοὶ καὶ μὴ.

Ο ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικειῶν Ἐνδυμάτων

ANTONIOU & TIMOTHEAS XARALAMIS

Παρουσίαζη τὴν Μόδον μὲ πραγματικὸ Παρὸν

ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ
ΑΡΑΜΗ

Ερωτήσεις και απαντήσεις
ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ
ΑΡΑΜΗ

Ο ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΡΟΣ

Αποστολή και Επιστροφή
ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ
ΑΡΑΜΗ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ΑΡΑΜΗ

Δραχμές 2,50
Πέννες 6
Φράγκα 2,50